

**Chương 461: Thảm Hoạ Cổng (13) - Đến Thủ
Đô Hoàng Gia Gradias**
(Số từ: 3471)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:55 AM 13/06/2023

Ellen không thể ở lại Thủ đô Hoàng gia lâu.

Cô ấy phải được triển khai lại chiến trường ngay sau khi hoàn thành các nhiệm vụ cần thiết tối thiểu. Điều này là do tình hình của Đế quốc và cũng là do quyết tâm của chính Ellen.

Sau cuộc trò chuyện ngắn với Bertus, Ellen tiến về Cung điện mùa xuân như mọi khi.

Người bình thường thậm chí không thể đến gần Cung điện mùa xuân. Tất nhiên, Ellen không phải là một trong những người đó.

Đến Cung điện mùa xuân và bước vào phòng ngủ của Charlotte, Ellen nhìn thấy cảnh tượng giống như Bertus đã thấy trước đó.

Công chúa ngồi trên giường ôm đầu gối thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Charlotte de Gardias, trong hình dạng một con quỷ.

Hợp nhất với linh hồn của Ma vương, cô ấy đã trở thành như vậy vì linh hồn của Ma vương. Trớ trêu thay, Charlotte đã không chết mặc dù tình trạng yếu ớt của cô ấy và thực tế là cô ấy gần như bỏ ăn.

"Charlotte."

"....."

Chậm rãi quay đầu lại trước tiếng gọi khe khẽ của Ellen, Charlotte nhìn chăm chăm vào Ellen.

Đôi mắt đỏ và đồng tử khe dọc của cô.

Đôi mắt ấy sẽ mang đến cho bất kỳ ai cảm giác rùng rợn, nhưng Ellen chỉ nhìn thấy trong đó nỗi buồn và sự tiếc nuối.

Charlotte vui mặt vào giữa hai đầu gối.

Những giọt nước mắt không dễ dàng trào ra do thể trạng gầy gò của cô, đã làm ướt chiếc áo yếm mà Charlotte đang mặc khi Ellen lặng lẽ nhìn cô.

Dù biết rằng không thể đạt được điều gì qua sự tiếc nuối, họ vẫn không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Giá như họ tin tưởng Reinhardt.

Vô số bi kịch bắt nguồn từ một câu nói đó là nguyên nhân của những sự kiện khủng khiếp diễn ra trước mắt nhân loại.

Reinhardt đã biến mất và nhân loại phải đối mặt với sự sụp đổ của nó.

Chính vì vậy, mỗi khi giáp mặt, họ không khỏi khẳng định tội lỗi của nhau.

Ellen vẫn có thể làm gì đó. Cô ấy có thể cứu người, ít nhất.

Nhưng Charlotte, thậm chí không thể ló mặt ra trước đám đông, không thể làm gì khác ngoài việc bị mắc kẹt trong Cung điện Mùa xuân.

Ellen từ từ đến gần Charlotte và ngồi xuống cạnh giường.

Sau đó, cô nhẹ nhàng ôm lấy Charlotte yếu ớt.

"Sớm thôi, chúng ta sẽ có thể phá hủy tất cả các công dịch chuyển trên lục địa."

"....."

"Và khi chúng ta từ từ tiêu diệt hết quái vật trên lục địa, tình trạng này sẽ chấm dứt."

"....."

Nói một cách nhẹ nhàng, Ellen hy vọng rằng Charlotte bằng cách nào đó có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi của mình bằng những lời nói mà cô ấy thậm chí không thể tự an ủi mình.

"Sau đó, những người bị mất nhà cửa có thể tìm lại được."

Người chết không thể trở lại.

"Mọi người có thể tìm lại lãnh thổ của mình... và sống như trước đây."

Quê hương đã mất không bao giờ lấy lại được.

"Sẽ mất nhiều thời gian, nhưng nếu chúng ta làm việc từng chút một... mọi thứ có thể trở lại như trước đây, giống như ngày xưa."

Mối quan hệ bị hủy hoại không bao giờ có thể được phục hồi hoàn toàn.

"Vậy chúng ta hãy ở đó thêm một chút nữa. Thêm một chút nữa... một chút nữa..."

Vừa nói, Ellen vừa cắn chặt môi khi nhớ lại nhiều điều mà cô đã bỏ qua.

Máu rỉ ra từ đôi môi rách nát của cô.

"....."

"....."

"Chúng ta sẽ..."

Giọng của Ellen cuối cùng cũng run lên.

"Bao giờ được tha thứ...?"

Bởi Reinhardt.

Bởi toàn thế giới.

Biết rằng họ muốn được tha thứ nhưng không được.

Charlotte đã khóc.

Và Ellen, thậm chí không thể khóc.

Ellen cảm thấy khổ sở mỗi khi đối mặt với Charlotte.

Ban đầu, họ không có mối quan hệ tốt đẹp, nhưng sau khi tình hình đã đến mức này, Ellen và Charlotte đã vượt ra ngoài mối quan hệ đơn thuần của một hiệp sĩ hộ vệ và một Công chúa để chia sẻ một mối ràng buộc tội lỗi kỳ lạ.

Đó là một mối quan hệ bị ràng buộc bởi nỗi buồn và cảm giác tội lỗi.

Họ phóng chiếu những cảm xúc giống nhau lên nhau.

Đó là lý do tại sao Ellen không thể trốn tránh Charlotte. Dù biết rằng mình không thể cải thiện tình trạng của Charlotte, dù biết rằng mình không thể nhận được bất kỳ câu trả lời nào, Ellen đã đến thăm Cung điện Mùa xuân sau những ngày tháng đau khổ trong những trận chiến và trở về Thủ đô Hoàng gia.

Cô ấy luôn nói rằng tình hình đang được cải thiện. Nói đúng ra, đó không phải là một lời nói dối.

Chỉ có thể nói rằng tình hình đã được cải thiện từ mức tồi tệ nhất sang mức ít khủng khiếp hơn một chút.

Cô ấy nói rằng cô ấy đã cứu được nhiều người ngày hôm nay.

Đó cũng không phải là một lời nói dối.

Cô ấy chỉ không đề cập đến bao nhiêu người đã chết.

Cô ấy cũng nói rằng họ đã đuổi lũ quái vật ra khỏi thành phố đổ nát.

Đó cũng không phải là một lời nói dối.

Cô ấy chỉ không đề cập đến việc không một người nào sống sót trong đồng đổ nát.

Cô ấy không nói dối, nhưng cô ấy không tiết lộ sự thật đau khổ.

Ngay cả khi biết rằng Charlotte có thể đọc được ẩn ý.

Với Charlotte không thay đổi đăng sau, Ellen rời khỏi Cung điện Mùa xuân và Cung điện Hoàng gia.

Từ ngọn đồi ở lối vào Cung điện, Ellen có thể nhìn thấy Temple bên kia sông Irene.

Temple, nơi đã trở nên lộn xộn do thiên thạch, đã được khôi phục.

Cái nôi của nhân tài, nơi từng quy tụ những nhân tài xuất sắc nhất thế giới, giờ đã trở thành căn cứ quân sự để huấn luyện các chiến binh.

Khi các kết nối lục địa bị cắt đứt, Temple hiện đang nhập ngũ và huấn luyện những người thậm chí có chút tài năng chiến đấu trong số những người tị nạn.

Temple, nơi từng nhận người một cách có chọn lọc và thu học phí đắt đỏ, giờ đây đã trang bị vũ khí cho những người muốn chiến đấu, dạy họ chiến đấu và cử họ ra trận.

Ngay cả với Moonshine, hầu hết trong số họ đã bị ném vào trận chiến với tư cách là những người lính mà không đánh thức được [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của họ, và vô số người đã chết.

Trong khi các sinh viên hiện tại của Temple, những người đã được lựa chọn cẩn thận, đang tích cực tham gia trận chiến, thì phần lớn những người mới nhập ngũ chỉ là những kẻ thích báo thù.

Ngay cả những đám đông như vậy cũng cần thiết trong tình hình hiện tại của Đế chế.

Ellen biết rằng nhiều người trong số những người cô đã cứu đã ngưỡng mộ những Anh hùng đã cứu họ và tình nguyện trở thành những người lính chiến đấu, chết như những con côn trùng ngăn ngủi.

Temple, từng là cái nôi của những tài năng, giờ đang nuôi những con thiêu thân trong ngọn lửa.

May mắn thay, trong số các bạn cùng lớp của Ellen trong Royal Class, chưa có ai chết.

Thật kinh khủng khi cô ấy phải miêu tả đó là điều may mắn.

Và Ellen cảm thấy kỳ lạ khi phải dùng từ 'chưa'.

—Thời gian là ban đêm.

Vẫn còn một chút thời gian trước khi cô phải tham gia vào hoạt động tiếp theo.

Sợ bị nhận ra, Ellen trùm mũ trùm đầu lại.

Bây giờ cô ấy không chỉ mệt mỏi với danh tiếng của mình mà còn sợ nó.

Khi Ellen lặng lẽ đi dọc các con phố của Thủ đô Hoàng gia, cô cảm thấy có ai đó đang ở sau lưng mình.

Có rất nhiều người xung quanh, nhưng có cảm giác như ai đó đang theo dõi cô.

Đó là loại sự hiện diện.

Khi cô quay đầu lại, không có ai ở đó.

"...?"

Cô cảm thấy như thể có thứ gì đó chắc chắn đang theo dõi mình.

Ellen tiếp tục đi dạo trên phố, cảm thấy một cảm giác kỳ lạ.

Tôi không mong gặp Ellen khi tôi đang đợi.

Rõ ràng là cô ấy cũng như tôi, đều bận rộn và không có thời gian rảnh rỗi.

Nhưng khi tôi đến Thủ đô Hoàng gia, tôi nghe thấy mọi người trên đường nói rằng Anh hùng đã trở lại.

Ellen đang ở Thủ đô Hoàng gia.

Để đề phòng, tôi đứng ngay ra gần lối vào của Cung điện.

Tôi đã đợi khá lâu.

Vì vậy, tôi có thể nhìn thấy cô ấy.

Mặc dù cô ấy đội mũ trùm đầu, nhưng tôi có thể nhìn thấy khuôn mặt của cô ấy.

Tôi nhìn thấy Ellen với vẻ mặt thậm chí còn lạnh lùng và thờ ơ hơn trước, và sự mệt mỏi mà cô ấy không thể che giấu trên khuôn mặt.

Tôi tự hỏi liệu tôi có thể nói chuyện với cô ấy không.

Nếu tôi nói, có lẽ chúng tôi đã có một cuộc trò chuyện bình thường đến bất ngờ.

Nhưng một khoảng thời gian đáng kể đã trôi qua.

Tôi không biết Ellen đang nghĩ gì.

Mặc dù Ellen đóng một vai trò quan trọng trong việc giúp tôi trốn thoát, nhưng tôi không biết bây giờ cô ấy đang nghĩ gì.

Cô ấy có thể ghét tôi hoặc cảm thấy tiếc cho tôi.

Đây không phải là lúc để hỏi xem cô ấy có khỏe không, nhưng tôi tự hỏi liệu chúng tôi có thể chia sẻ bất kỳ câu chuyện nào không.

Tôi muốn ôm cô ấy và nói chuyện.

Nhưng Ellen không còn là Ellen khi cả hai chúng tôi còn là sinh viên trong Temple Royal Class.

—Ellen Artorius.

Niềm hy vọng của nhân loại và kẻ thù của Ma Vương.

Giống như việc Ellen không còn là sinh viên của Royal Class, tôi cũng không còn là sinh viên của Royal Class, Reinhardt.

Bị chia rẽ bởi tính hai mặt của Anh hùng và Ma vương.

Chúng tôi không nên gặp nhau.

Ngay cả nói chuyện cũng là điều chúng tôi không nên làm.

Dù không biết khi nào số phận sắp tới của chúng tôi sẽ lộ diện, nhưng những cuộc trò chuyện của chúng tôi cuối cùng sẽ chỉ làm khổ nhau.

Vì vậy, tôi hài lòng với việc chỉ nhìn cô ấy từ xa.

KHÔNG.

Tôi không hài lòng.

Đã hai năm kể từ khi tôi nhìn thấy cô ấy.

Không đời nào tôi có thể hài lòng chỉ với điều đó.

Tôi muốn ngắm nhìn cô ấy nhiều hơn.

Nhưng vì tôi không thể, tôi xác nhận rằng cô ấy có vẻ đang gặp khó khăn, nhưng bằng cách nào đó đã xoay sở được.

Tôi đi bộ qua Thủ đô Hoàng gia.

Chết chóc, suy tàn và gian khổ là tất cả những gì tôi nhìn thấy trên khuôn mặt của người dân.

Ngay cả ở Thủ đô Hoàng gia, sự cố Cánh cổng đã xảy ra, vì vậy ngay cả cư dân của Thủ đô Hoàng gia cũng không thoát khỏi sự tổn hại.

Hầu hết mọi người đều mất cha mẹ, anh chị em, con cái hoặc các thành viên khác trong gia đình.

Đã có những người phải sống trong tuyệt vọng, hướng về một nơi nào đó.

Trong những vẻ mặt tuyệt vọng đó, chắc chắn có một số người mang vẻ mặt đầy hy vọng.

-Anh hùng đã trở lại!

-Họ nói cô ấy lại giết một lũ quái vật.

-Một ngày nào đó, cô ấy sẽ thoát khỏi Ma Vương, phải không?

Tôi có thể đọc được niềm hy vọng trong nét mặt của những người nói về Ellen.

Hận thù và tức giận đối với Ma Vương.

Một sự hiện diện thăng hoa những cảm xúc tiêu cực đó thành hy vọng.

—Anh hùng.

Ở Thủ đô Hoàng gia chán nản và tức giận, đầy thù hận này, Ellen là một nhân vật mang đến ít nhất một chút hy vọng cho người dân.

Như mọi khi, những người chìm trong sợ hãi và thù hận đã tạo ra những câu chuyện và tin đồn.

-Họ nói rằng Ma vương đã trở lại Darkland và đang tập hợp những con quái vật từ Cánh cổng...

-Những con quái vật lang thang trên lục địa không là gì so với lực lượng chính của Ma vương...

-Ngay cả khi cô ấy là Anh hùng...

Ở Thủ đô Hoàng gia, giữa đám đông, dường như niềm tin phổ biến là tôi không chỉ kiểm soát những con quái vật của cánh cổng mà còn dẫn dắt chúng hoàn thành việc tái thiết Darkland.

Darkland?

Tôi chưa từng đến thăm nó kể từ chuyến tham quan hấp thụ sức mạnh của Ma tộc.

-Anh hùng có hai Thánh tích, nhưng Ma vương cũng vậy...

-Nếu Anh hùng rơi vào mưu đồ của Ma vương trong Temple... thì thật quá kinh khủng để tưởng tượng.

-Anh hùng đã tiết lộ danh tính thực sự của Ma vương từ lâu. Anh hùng biết tất cả mọi thứ. Cô ấy sẽ không rơi vào mánh khéo của Ma vương.

Họ tin rằng tôi đã thâm nhập vào Temple để bắt giữ Anh hùng Ellen Artorius.

Những đám đông này là gì?

Họ bịa ra những câu chuyện của riêng mình, chia sẻ chúng như đồ ăn nhẹ và cuối cùng bắt đầu tin vào chúng.

Nguồn gốc của sự thật giả biến mất, và không thể biết ai đã bắt đầu tin đồn.

Tôi đã trở thành người cai trị Darkland mạnh nhất trong lịch sử.

Họ tùy ý tưởng tượng, tùy ý sợ hãi, tùy ý ghét bỏ.

Một đất nước như vậy không tồn tại.

Có một quốc gia ở Quần đảo Edina, xa về phía nam ngoài tầm nhìn của bạn, nơi không có quái vật công, mà là con người và ác quỷ.

Thực tế thậm chí còn khó tin hơn.

Ma Vương chung sống với con người?

Nếu tôi không phải là Ma vương mà là một trong số họ, tôi sẽ mắng bất cứ ai nói những điều vô nghĩa như vậy.

Trước hết, câu chuyện phổ biến trong nhiều tin đồn là tôi có thể điều khiển và chỉ huy những con quái vật của cánh cổng.

Có vẻ như họ tưởng tượng rằng vì tôi đã gây ra tình huống này, nên việc Ma vương có thể kiểm soát những con quái vật của cánh cổng là điều đương nhiên.

Tại sao họ không thể tưởng tượng rằng nếu điều đó là có thể và tôi thực sự ghét loài người, tôi đã xâm chiếm Thủ đô Hoàng gia từ lâu và quét sạch tất cả mọi người?

Nếu ai đó bày tỏ quan điểm như vậy, một tin đồn khác sẽ được tạo ra để bác bỏ quan điểm đó, vì vậy sự thật sẽ luôn vô nghĩa.

Và tôi không phải là mục tiêu duy nhất của những tin đồn.

-Chẳng lẽ Hoàng đế thật sự bị Công Chúa khống chế?

-Phải, nếu không thì chẳng có lý do gì để Công chúa bị bỏ mặc cả.

-Dù Công chúa có quan trọng đến đâu, thì việc họ vẫn để Công chúa bị Ma vương nguyên rủa là điều đáng ngờ.

-Nếu Công chúa không sao thì ít nhất cũng nên xuất hiện chứ, nhưng làm gì có chuyện đó đúng không?

Người ta còn nói rằng Đế chế không xử tử Charlotte vì Hoàng đế đang bị cô ấy kiểm soát.

-Chà, nếu thật sự là như vậy, Anh hùng đã không im lặng...

-Đó là sự thật nhưng...

Cuối cùng, Ellen là chốt an toàn cho vấn đề này.

Mọi người tin vào sự toàn năng và toàn tri của Ma vương, nhưng họ cũng tin vào sự toàn năng và toàn tri của Anh hùng, kẻ thù.

Nếu Công chúa thực sự bị tha hóa, tại sao Ellen, hiệp sĩ hộ vệ của cô ấy, lại giữ im lặng?

Đó là lý do tại sao bầu không khí và những câu chuyện về việc hành quyết Công chúa không đạt đến bất kỳ cực đoan nào, duy trì sự cân bằng bấp bênh.

-Ngoài Công chúa ra, còn ba kẻ thù thì sao...

-Mấy cô gái chết tiệt đó...

Liana de Grantz.

Olivia Lanze.

Harriet de Saint-Owan.

Ba sinh viên đã theo phe tôi và trốn khỏi Temple cùng tôi.

Họ được biết đến như là ba kẻ thù, những kẻ phản bội nhân loại, trong thế giới loài người.

Có lẽ, là con người, họ thậm chí còn trở thành biểu tượng của sự thù hận hơn cả tôi.

Làng tị nạn tồn tại ở cả Quần đảo Edina và Thủ đô Hoàng gia.

Tuy nhiên, Quần đảo Edina không phải lo lắng về quái vật, vì vậy có thể mở rộng bờ bãi trên tất cả các lãnh thổ.

Điều đó là không thể ở Thủ đô Hoàng gia.

Họ không thể tăng diện tích dân cư một cách liều lĩnh, và ngay cả khi họ làm vậy, họ cũng không thể bảo vệ thân dân. Họ không bao giờ biết khi nào những con quái vật đi lang thang trên lục địa sẽ tấn công.

Vì vậy, trong khi Đế chế không can thiệp vào việc mở rộng các làng tị nạn, người dân vẫn tiếp tục tràn vào.

Khi bước vào ngôi làng tị nạn rộng lớn với đầy những túp lều dựng vội vàng, tôi không khỏi có cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ.

Khi tôi mới đến Thủ đô Hoàng gia, tôi bước vào cửa hàng của Eleris, và vài ngày sau, tôi nhìn thấy một nhóm người ăn xin bên dưới Tháp chuông Cổng Đồng.

Những người ăn xin sống trong những túp lều dựng vội vàng, nằm ườn ra tùy thích và nồng nặc mùi rượu.

—Băng Rotary.

Khung cảnh quá khứ nơi những con người ấy, nay đã chết và đã ra đi, từng sống, trải dài đến tận chân trời.

Vùng đất rộng lớn của những người ăn xin mở ra ngay bên kia ranh giới của khu đô thị Thủ đô Hoàng gia.

Đó là thực tế của thủ đô Gradias vĩ đại và vinh quang của Đế chế.

Những chiếc lán được dựng vội vàng không có cách âm, cách nhiệt và vì xây dựng không theo tiêu chuẩn nào nên có thể nhìn thấy rõ những người nằm bên trong.

Mùi rác rưởi, mùi hôi thối của thứ gì đó thối rữa và côn trùng bay như ruồi đập vào mặt tôi.

Ngôi làng tị nạn ở Edina cũng không được coi là ở trong tình trạng tốt, nhưng nó không kinh khủng như thế này.

Tôi đến gần nơi có khói từ một đám cháy, nghĩ rằng có thể có một dịch vụ ăn uống chung, nhưng không phải vậy.

Khói là từ việc đốt xác chết.

Đã có sự bùng phát của các bệnh truyền nhiễm? Mặc dù vậy, đã có các linh mục để điều trị bệnh tật, vì vậy nó không nên nghiêm trọng như thế này. Có phải họ chỉ đơn giản là chết đói?

Gần làn khói từ những xác chết cháy, những đứa trẻ hốc hác đang chơi đùa.

Trong hoàn cảnh này, nụ cười hồn nhiên của những đứa trẻ tương phản với dáng vẻ đau khổ của những người đốt xác.

Nó không giống như địa ngục, mà đúng hơn, tôi có cảm giác như mình đang chứng kiến một cảnh sống buộc phải thích nghi với địa ngục.

Tôi quyết định không nghĩ về nó.

Giá như tôi không có ở đó.

Giá như tôi không tồn tại.

Tôi không khỏi bị choáng ngợp bởi những suy nghĩ như vậy dâng trào theo phản xạ.

"..."

Thủ đô Hoàng gia Gradias là địa ngục.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading